

แพรวเยาวชน

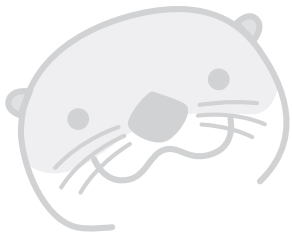
The Adventures of Pinocchio

การผจญภัยของป๊อปปิกโก

การ์โล กอลโลดี เขียน

ลลิตา ผลผลา แปลจากฉบับภาษาอังกฤษโดย อี. ฮาร์เดน

อลิซ คาร์ซี วาดภาพประกอบ

ก ร อ ่ า น คื อ ร า ก ฐ า น ที่ ส ำ ค ญ

“ป๊อปปิกโกขายหนังสือทันที คิดดูเถิด
เจปเปโตผู้นำส่งสารใส่เสื้อเชิ้ตตัวเดียวหนาวลั่นอยู่ที่บ้าน
เพราะต้องขายเสื้อโค้ตไปซื้อแบบหัดอ่านเล่มนั้นให้ลูกชาย!”

- การ์โล กอลโลดี

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

ค ำ น ำ ส ำ น ัก พ ิ ม พ ์

หากกล่าวถึงตัวละครที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว และเป็นไอคอนระดับสากลที่เด็กๆ รวมถึงผู้ใหญ่ทั่วโลกต้องรู้จักเป็นอย่างดี เชื่อว่า *ปิน็อกกีโอ* จากวรรณกรรมเยาวชนเรื่อง *การผจญภัยของปิน็อกกีโอ* หรือ *The Adventures of Pinocchio* ผลงานการประพันธ์ของ การ์โล กอลโลดี (Carlo Collodi, ค.ศ. 1826 - 1890) นักเขียนชาวอิตาลี จะต้องเป็นตัวละครที่คนส่วนใหญ่นึกถึงเป็นตัวแรกๆ อย่างแน่นอน ด้วยเอกลักษณ์เฉพาะตัวที่เป็นหุ่นไม้มีชีวิต รวมถึงรูปลักษณ์โดดเด่นอย่างแจ่มกที่ยื่นยาวออกมาทุกครั้งทีโกหก นอกจากนี้ *ปิน็อกกีโอ* ยังเป็นหนึ่งในหนังสือที่ได้รับการแปลไปมากที่สุดในโลกเป็นจำนวนกว่า 240 ภาษา และดัดแปลงเป็นสื่อบันเทิงมากมาย ไม่ว่าจะเป็นละครเวที ละครโทรทัศน์ และภาพยนตร์ เช่น ภาพยนตร์รูปแบบแอนิเมชันจากบริษัทวอลต์ดิสนีย์ที่ทุกคนรู้จักกันดี

การผจญภัยของปิน็อกกีโอ ตีพิมพ์ครั้งแรกเป็นรายตอนในชื่อ *The Story of a Puppet* ในนิตยสารชื่อ *Giornale per i bambini* หนึ่งในนิตยสารสำหรับเด็กรายสัปดาห์ที่เก่าแก่ที่สุดฉบับหนึ่งของอิตาลี โดยเริ่มตีพิมพ์ตั้งแต่วันที่ 7 กรกฎาคม ค.ศ. 1881 และตีพิมพ์ต่อเนื่องเป็นเวลากว่าสี่เดือน จึงจบลงที่บทที่สิบห้า แต่ด้วยเสียงเรียกร้องจากผู้อ่าน กอลโลดีจึงเขียนเพิ่ม และในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 1883 ก็ได้รับการพิมพ์รวมเล่มเป็นครั้งแรก

นับจากนั้นมา ชื่อเสียงของ *ปิ่นอกกีโอ* ก็แผ่ขยายออกไป ทั้งในอิตาลีเอง รวมถึงได้รับการตอบรับที่ดีอย่างล้นหลามจากผู้อ่าน ในต่างประเทศ ทั้งยังได้รับการพิจารณาว่าเป็นหนึ่งในวรรณกรรมเยาวชนที่ขายดีที่สุดในโลก ถึงแม้ว่าจะไม่สามารถประเมินยอดขายหน่วยที่แน่นอนได้ก็ตาม เนื่องจากลิขสิทธิ์กลายเป็นสาธารณสมบัติในปี ค.ศ. 1940 โดยในฉบับนี้ แพรวเยาวชนเลือกสำนวนแปลภาษาอังกฤษของ อี. ฮาร์เดน ซึ่งมีความสละสลวยและคงสำนวนภาษาที่เป็นกันเองของผู้เขียนไว้อย่างครบถ้วน

การผจญภัยของปิ่นอกกีโอ คือเรื่องราวของเด็กชายหุ่นไม้ นามว่าปิ่นอกกีโอ เขาอาศัยอยู่กับเจปเปโต พ่อผู้ชราที่มีอาชีพเป็นช่างแกะสลักไม้ ด้วยความทะเล็นและซุกซน เขาออกไปเที่ยวนอกบ้านแทบจะในทันทีที่เดินได้ และได้พบกับการผจญภัยที่พิสุจน์จิตใจมากมายนับจินตนาการ รวมถึงตัวละครนับไม่ถ้วนที่ทั้งสร้างสีสันและความปวดหัวให้กับเขา หนังสือเล่มนี้จะทำให้ผู้อ่านตระหนักถึงคุณค่าของความเป็นมนุษย์ผ่านความยากลำบาก เหลือแสนของเด็กชายหุ่นไม้ กว่าจะได้มาซึ่งความเป็นเด็กชายที่แท้จริง

แพรวเยาวชน

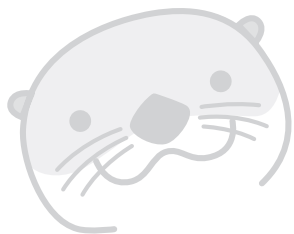
คำนำผู้แปล

เอ่ยชื่อ *การผจญภัยของปีน็อกกีโอ* หลายคนคงนึกภาพหุ่นไม้ตัวน้อยผู้มีจมูกยื่นยาวทุกครั้งทีโกหก นั่นคือภาพจำของวรรณกรรมเยาวชนเรื่องนี้

ทว่าสิ่งที่ทำให้ *การผจญภัยของปีน็อกกีโอ* ทรงคุณค่าเกินกว่าจะเป็นเพียงวรรณกรรมเยาวชนธรรมดา ๆ เรื่องหนึ่งคือเนื้อหาที่แฝงการวิพากษ์สังคมแบบเสียดสีประชดประชัน แสบสัน และเฉียบคม ขณะเดียวกันก็สะท้อนด้านมืดในจิตใจมนุษย์ที่เต็มไปด้วยความโลภ ตลบตะแลง และเห็นแก่ตัว ราวจะควักหัวใจดวงนั้นออกมาพลิกดูให้เห็นทุกซอกมุม จนอดหัวเราะขึ้น ๆ ไม่ได้ว่า การ์โล กอลโลดี ประพันธ์เรื่องนี้ไว้เมื่อกว่า 100 ปีก่อน แต่สิ่งที่สะท้อนอยู่ในเนื้อหา กลับยังเป็นความจริงในสังคมมนุษย์ที่เราไม่อาจปฏิเสธได้ตราบนานวัน จะว่าไปแล้ว นี่อาจเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้ *การผจญภัยของปีน็อกกีโอ* เป็นวรรณกรรมเยาวชนคลาสสิกที่สื่อสารกับหัวใจผู้อ่านทุกวัยได้ทุกยุคสมัย

เสน่ห์อีกอย่างหนึ่งของวรรณกรรมเยาวชนเรื่องนี้คงหนีไม่พ้นตัวละครปีน็อกกีโอเอง หุ่นไม้ผู้มีทั้งด้านมืดและด้านสว่างในตัวเอง ผู้หลงผิด พลังพลาด เรียนรู้ และเติบโตไม่ต่างจากเด็กคนหนึ่ง ไม่น่าแปลกใจที่ผู้อ่านจะรู้สึกผูกพันกับตัวละครตัวนี้ราวกับได้เข้าไป

ร่วมผจญภัยตั้งแต่วันแรกที่หุ่นไม้มีชีวิตโลดแล่น เอาใจช่วยทุกครั้ง
ที่เจ้าหุ่นน้อยต้องตัดสินใจ และอยากเชกหัวนักที่เกเรอยู่เรื่อย
แท้จริงแล้ว การผจญภัยของปีน็อกกีโอก็เปรียบเสมือนบททดสอบ
ที่ค่อยๆ กะเทาะเนื้อไม้แข็งแกร่งภายนอกออกไปทีละน้อยให้เรา
ได้เห็นหัวใจอันอ่อนโยนและงดงามดวงหนึ่งที่ซ่อนอยู่ หัวใจซึ่ง
ไม่เคยหมดหวังที่จะได้เป็นมนุษย์เหมือนเด็กคนอื่นๆ แม้ใครจะ
บอกว่า “เกิดมาเป็นหุ่น มีชีวิตอยู่อย่างหุ่น และตายอย่างหุ่น” ก็ตาม
และหัวใจดวงนี้เองที่ทำให้ผู้แปลรักตัวละครชื่อปีน็อกกีโอจับใจ
หวังว่าผู้อ่านจะรักปีน็อกกีโอเช่นกัน

ลลิตา ผลผลา

30 กันยายน 2564

สารบัญ

1. มิสเตอร์เซอร์รีเจอท่อนไม้ที่หัวเราะ และร้องให้เป็นเด็กได้อย่างไร	1
2. มิสเตอร์เซอร์รียกไม้ท่อนนั้นให้เพื่อนชื่อเจปเปโต	5
3. เจปเปโตกลับบ้านไปทำหุ่น	10
4. เรื่องราวของปีน็อกกีโอกับจิ้งหรีดพูดได้	15
5. ปีน็อกกีโอหิว จึงหาไข่มาทอดกินเอง	20
6. ปีน็อกกีโอผล็อยหลับไปทั้งที่พาดเท้ายังไฟไว้	23
7. เจปเปโตกลับบ้าน	26
8. เจปเปโตทำเท้าใหม่ให้ปีน็อกกีโอ	31
9. ปีน็อกกีโอขายแบบหัดอ่าน	36
10. หุ่นละครจำได้ว่าปีน็อกกีโอคือน้องของพวกเขา	40
11. มนุษย์กินไฟจามและยกโทษให้ปีน็อกกีโอ	44
12. มนุษย์กินไฟฝากเงินปีน็อกกีโอห้าเหรียญทอง	48
13. โรงเตี้ยมปูแดง	55
14. ปีน็อกกีโอไม่ฟังคำแนะนำดี ๆ ของจิ้งหรีดพูดได้	61
15. ไจรลอบสังหารไล่ตามปีน็อกกีโอ	66
16. เด็กหญิงโหมงมามผสมสีฟ้าช่วยชีวิตหุ่นไม้ไว้	70
17. ปีน็อกกีโอกินน้ำตาล แต่ไม่ยอมกินยา	76

18. ปีน็อกกีโพบหมาจิ้งจอกกับแมวอีกครั้ง	83
19. ปีน็อกกีโอถูกขโมยเงิน	89
20. เมื่อปีน็อกกีโอได้ออกจากคุก	
เขาก็มุ่งหน้าไปยังบ้านของเทพริดา	95
21. ปีน็อกกีโอถูกชาวไร่จับตัวไว้	99
22. ปีน็อกกีโอจับได้ว่าใครคือหัวขโมย	103
23. ปีน็อกกีโอร้องให้คร่ำครวญต่อการจากไป	
ของเด็กหญิงโหมงามผมสีฟ้า	108
24. ปีน็อกกีโอมาถึงเกาะผึ้งขยัน	115
25. ปีน็อกกีโอสัญญาต่อเทพริดาว่าจะทำตัวดี ๆ	
และเรียนหนังสือ	124
26. ปีน็อกกีโอกับเพื่อนนักเรียนไปชายหาด	129
27. ปีน็อกกีโอกับเพื่อน ๆ ทะเลาะวิวาทกันอย่างรุนแรง	133
28. ปีน็อกกีโอตกอยู่ในอันตราย	
จากการเกือบถูกทอดเหมือนปลา	141
29. ปีน็อกกีโอกลับไปบ้านเทพริดา	148
30. ปีน็อกกีโอเชื่อเพื่อนชื่อไส้ตะเกียง	159
31. ปีน็อกกีโอเดินทางไปดินแดนแสนสนุก	167

32. หูปี่น็อกกีโกลายเป็นหูลา	175
33. เมื่อปี่น็อกกีโกลายเป็นลาจริงๆ เขาถูกขายให้ผู้จัดการคณะละครสัตว์	183
34. เมื่อปี่น็อกกีโกลายโดนลงทะเลแล้วมีปลามาแทะ เขากลายเป็นหุ่นไม้อีกครั้ง	193
35. ปี่น็อกกีโพบใครคนหนึ่งในห้องฉลาม	202
36. ในที่สุดปี่น็อกกีโอก็ไม่ต้องเป็นหุ่นไม้อีกต่อไป และได้กลายเป็นมนุษย์จริงๆ	210
เกี่ยวกับผู้เขียน	224
เกี่ยวกับผู้แปล	225

~ บทที่หนึ่ง ~

มิสเตอร์¹ เซอร์รีเจอทอนไม้ที่หัวเราะ
และร้องให้เป็นเด็กได้อย่างไร

กาลครั้งหนึ่ง นานมาแล้ว มี...

“พระราชาองค์หนึ่ง!” นักอ่านตัวน้อยของผมคงตะโกนขึ้น
พร้อมๆ กัน

ไม่ใช่หรรณกะเด็กๆ หายผิดแล้วละ กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว
มีท่อนไม้อยู่ท่อนหนึ่งต่างหาก

¹การจัดพิมพ์ครั้งนี้ สำนักพิมพ์เลือกใช้ต้นฉบับที่แปลจากภาษาอิตาลีเป็นภาษาอังกฤษ
โดย อี. ฮาร์เดน ในที่นี้ต้นฉบับใช้คำว่า Mr. ซึ่งตามสไตล์สำนักพิมพ์นิยมทับศัพท์ ---
สำนักพิมพ์

ไม้เท้าหนึ่งไม้ที่เลิกละอะไรหรอก แค่ท่อนไม้ธรรมดาๆ อย่างที่
ใช้ก่อไฟในเตาผิงให้ห้องอบอุ่นในฤดูหนาวนั่นละ

ผมไม่รู้หรอกว่าเรื่องเป็นมาอย่างไร แต่ความจริงคือ วันดีคืนดี
ไม้เท้านี้ก็เผอิญมาอยู่ในร้านของช่างไม้ชรา ผู้มีชื่อจริงว่ามิสเตอร์
อันโตนิโอ แต่ทุกคนเรียกขานเขาว่ามิสเตอร์เซอร์รี เพราะปลายจมุก
เขาเป็นสีแดงกำเสมอ ราวกับผลเซอร์รีสุกก่ำ

ทันทีที่มิสเตอร์เซอร์รีสังเกตเห็นไม้เท้านี้เข้า ก็ดีใจจนเนื้อเต้น
เขาฉกมือสองข้างไปมาอย่างกระหึ่มยืมย่องแล้วเอ่ยขึ้นว่า “ไม้เท้านี้
มาได้จังหวะเสียจริง อย่างที่อยากได้มาทำขาโต๊ะตัวเล็กพอดีเสีย”

จากนั้นเขาก็คว่ำขวานคมกริบมาอย่างไม่รอช้าเพื่อถากเปลือก
ไม้และเกลาริ้วให้เรียบ ทว่าขณะเงี้ยวขวานจะจามลงครั้งแรกนั่นเอง
เขาก็ต้องหยุดกึกค้างอยู่ในที่นั่น เพราะได้ยินเสียงเล็กๆ อ่อนหวาน
เบาๆ “อย่าตีผมแรงนักนะครับ!”

เด็กๆ ลองนึกภาพดูสิว่ามิสเตอร์เซอร์รีผู้ชราจะประหลาดใจ
เพียงใด

เขาเหลียวมองไปรอบห้องเพื่อดูว่าเสียงเล็กๆ นั้นแว่วมา
จากไหน แต่ก็ไม่เห็นใครสักคน เขาก็มุดใต้ม้านั่ง---ไม่มีใคร เปิดตู้
ซึ่งปิดอยู่เสมอก็ไม่มีใคร ดูในตะกร้าใส่เศษไม้และขี้เลื่อยก็---ไม่มี
สักคน เปิดประตูมองออกไปนอกถนนก็---ไม่มีใครอยู่ดี! นี่มัน
อะไรกัน

“เข้าใจละ” ในที่สุดเขาก็พูดกลั้วหัวเราะพลางเกาวิงผมแกรกๆ
“เสียงเล็กๆ นั้น ข้าต้องหูแว่วไปเองแน่ๆ เอาละ ทำงานต่อดีกว่า!”

เขาเงี้ยวขวานขึ้นอีกครั้งแล้วจามลงบนไม้ท่อนนั้น

“โอ้ย! ผมเจ็บนะ!” เสียงเล็กๆ เสียงเดมิโอดครวญ

คราวนี้มีสเตอร์เซอร์รี่ถึงขั้นนั่งเป็นไก่ตาแตก เขาตาถลน
อ้าปากค้าง และลั่นห้อยถึงคางเหมือนหน้ากากประดับน้ำพุที่เด็กๆ
เคยเห็นเขียวละ

ทันทีที่หาเสียงเจอ เขาก็พูดตะกุกตะกัก เสียงสั่นด้วยความ
หวาดกลัว “แต่เสียงเล็กๆ ที่ร้อง ‘โอ้ย!’ จะดังมาจากไหนได้ละ
ในนี้ไม่มีใครอยู่สักคนนี่นา เป็นไปได้หรือที่ไม้ท่อนนี้จะรู้จักร้องเอง
เป็นเด็กเล็กๆ ไม่มีทางหรอก ไม้ท่อนนี้นะ---ดูสิ! ก็แค่พื้นเหมือน
ไม้ท่อนอื่นๆ นั่นแหละ พอเอาไปสุมไฟก็ต้มน้ำให้เดือดได้ ถ้า
อย่างนั้น มันเป็นไปได้ยิ่งงะละ มีใครซ่อนอยู่ข้างในรี ถ้ามีก็ช่วย
ไม่ได้ ต้องจัดการละ!”

ว่าแล้วเขาก็ใช้มือทั้งสองข้างจับท่อนไม้ที่น่าสงสัยนั้นไว้
แล้วเริ่มฟาดไล่ฟันอย่างไม่ปราณี

จากนั้นเขาก็หยุด เงี่ยหูฟังว่าคราวนี้มีเสียงเล็กๆ โอดครวญ
ให้ได้ยินบ้างไหม เขารออยู่สองนาทิจากนั้น---ไม่มีเสียงอะไร ทำนาทิจากนั้น---
ไม่มีเสียงอะไร สิบนาทิจากนั้นไป---ก็ยังไม่มียังเสียงอะไรทั้งนั้น!

“เข้าใจแล้วละทีนี้!” เขาอุทานพลางแค้นหัวเราะ และดึง
วิกผมเข้าที่ “ข้าต้องหุแว่วไปเองแน่ๆ ที่ได้ยินเสียงเล็กๆ ร้อง ‘โอ้ย!’
ทำงานต่อดีกว่า” และเพราะกลัวจับใจ เขาจึงเริ่มร้องเพลงปลุกขวัญ
ตัวเอง

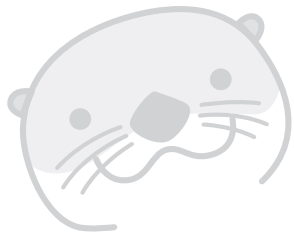
ระหว่างนั้น เขาวางขวานลง แล้วหยิบขวานมาลงมือไล่ไม้ท่อนนั้น

ให้เป็นรูปเป็นร่าง

ทว่า ขณะที่ไสยกปไปมาอยู่นั่นเอง ก็ได้ยินเสียงเล็กๆ พุดกลั้วหัวเราะขึ้นม่อีกครั้ง “พอเถอะ! ลุงทำมจ๊กจี้แล้วนะ!”

คราวนี้มิสเตอร์เซอร์รีผู้นำสงสารถึงชั้นร่วงลงไปราวถูกสายฟ้าฟาดเลยทีเดียว

เมื่อเขาลืมตาขึ้นอีกครั้งก็มานั่งเหมะอยู่บนพื้นเสียวแล้ว เขา ดูเปลี่ยนไปจนเด็ก ๆ จำแทบไม่ได้เสียวละ แม้กระทั่งปลายจมูกซึ่งเคยเป็นสีแดงก่ำอยู่ตลอดเวลา กลับกลายเป็นสีน้ำเงินเพราะความหวาดกลัว

บทที่สอง

มิสเตอร์เซอร์รียกไม้ท่อนั้นให้เพื่อนชื่อเจปเปโต
ผู้ตั้งใจจะสร้างหุ้ณะครวิเศษที่กระโดดโลดเต้น
พันดาบ และดีลกลางอากาศได้

ตอนนั้นเอง ใครคนหนึ่งก็มาเคาะประตู “เข้ามาเลย!”
ช่างไม่ร้องบอก ทั้งที่ไม่มีแรงจะลุกขึ้นยืน

ชายชราท่าทางร่าเริงคนหนึ่งเดินเข้ามาในร้าน เขาชื่อเจปเปโต
แต่เวลาเด็กๆ ในละแวกนั้นอยากยั่วโมโหเขา จะเรียกเขาว่าซูปข้าวโพด
เพราะวิกผมสีเหลืองของเขาช่างคล้ายโพเลนตา² มากเหลือเกิน

² Polenta อาหารที่มีต้นกำเนิดจากประเทศอิตาลี ในอดีตทำจากแป้งและธัญพืชบดหยาบ
ปัจจุบันนิยมทำจากข้าวโพด ลักษณะคล้ายซูปข้าวโพด แต่มีความข้นและหนืดกว่ามาก

เจปเปโตชีโมโหมาก ใครบังอาจล้อเขาว่าซูปข้าวโพดต้อง
เดือดร้อนแน่! เขาจะโกรธเป็นฟืนเป็นไฟขึ้นมา จนไม่มีใครหยุดยั้ง
เขาได้ทั้งนั้น

“อรุณสวัสดิ์ มิสเตอร์อันโตนิโอ” เจปเปโตชักทหาย “ลงไป
ทำอะไบนพื้นล่ะนั่น”

“สอนมดอ่านหนังสือล่ะ”

“ขอให้โชคดีแล้วกัน!”

“ลมอะไรหอบแกมาถึงนี่ล่ะ เจปเปโต”

“ข้าพ้านี้แหละพามา อันโตนิโอ ข้ามาขอให้แกช่วยอะไรหน่อย”

“ได้สิ ว่ามาเลย” ช่วงไม้ตอบ พลงใช้เขายันตัวขึ้น

“เมื่อเช้านี้ ข้านี้กะอะไรออกอย่างหนึ่ง”

“ว่ามาสิ”

“ข้าว่าจะทำหุ่นไม้สวย ๆ ลักตัว --- สวยมาก ๆ เลยละ หุ่นที่
กระโดดโลดเต้น ฟันดาบ และตีลังกากลางอากาศได้ด้วยนะ แล้ว
ข้าก็จะพาหุ่นตัวนี้ตระเวนแสดงไปรอบโลก หาเงินค่าขนมปังกับ
ค่าไวน์ไว้เลี้ยงปากท้อง แกคิดว่ายังไง”

“แจ่วไปเลย ซูปข้าวโพด!” เสียงเล็ก ๆ ลีกลับเสียงเดิม
ร้องขึ้นมา

พอได้ยินชื่อซูปข้าวโพด เจปเปโตก็โกรธจนหน้าแดงราวกับ
พริกหยวกสุก เขาหันไปพูดกับช่วงไม้อย่างโกรธเกรี้ยว “แกยั่วโมโ
ห่าทำไม”

“ใครยั่วโมโหแก”

“ก็แกเรียกข้าว่าซูปข้าโพด!”

“เปล่านะ ข้าไม่ได้เรียก!”

“อ้อ! งั้นข้าคงเรียกเองสินะ! แกนั่นแหละ ข้ารู้!”

“เปล่า!”

“แกพูด!”

“เปล่า!”

“พูด!”

แล้วพวกเขาก็โมโหมากขึ้นทุกที จากที่ต่อว่าต่อขานกัน กลายเป็นต่อยตีกัน ต่างฝ่ายต่างกระชากวิกผมของอีกฝ่าย และถึงขั้นทุบตีกัดฉวนกันพลวัน

พอสู้กันเสร็จแล้ว มิสเตอร์อันโตนิโอก็กำวิกผมสีเหลืองของเจปเปโตไว้ควมมือ ขณะที่เจปเปโตคาบวิกผมสีเทาของช่างไม้ไว้คาปาก

“เอาวิกผมข้าคืนมานะ” มิสเตอร์อันโตนีโอเอ่ย

“แกก็คืนของข้ามาสิ แล้วจะได้สงบศึกกัน!”

ดังนั้น ชายชราคนดีทั้งสองจึงรับวิกผมของตนคืน จับมือกัน และสัญญาว่าจะเป็นเพื่อนที่ดีต่อกันตลอดไป

“เออละ เจปเปโตเพื่อนเกลอ” ช่างไม้เอ่ยขึ้นเพื่อยืนยันว่าดีกันแล้ว “แกอยากให้ข้าช่วยอะไรละ”

“ข้าอยากได้ไม้ท่อนเล็กๆ ไปทำหุ่นนะ แกยกให้ข้าได้มั๊ย”

มิสเตอร์อันโตนีโอยินดีเป็นนักหนา ปรีไปยั้งม้านั่ง แล้วคว้าท่อนไม้ที่ทำให้เขากลับขวัญเฉวนมาทันที แต่ขณะที่กำลัง

จะยืนให้เพื่อนนั่นเอง ไม่ท่อนนั้นก็สับตัวอย่างแรงจนหลุดมือเขาไป
กระแทกหน้าแข็งเจปเตโตผู้นำสงสารเข้า

“อ๊วย! ส่งให้ตี ๆ หน่อยไม่ได้รีง! มิสเตอร์อันโตนี่โอ เกือบ
ทำข้าาเปแล้วมัยละ!”

“ด้วยเกียรติของข้าเลยนะ ข้าไม่ได้ทำ!”

“อ้อ! งั้น ข้า ทำเองละสิ!”

“เป็นความผิดของไมท่อนี่ล้วน ๆ ต่างหาก---”

“ก็ใช่ ข้ารู้เรื่องไม้กระแทกข้า แต่แก่นั้นแหละที่โยนมาใส่ข้า!”

“ข้าไม่ได้โยนใส่แกนะ!”

“โกหก!”

“เจปเตโต อย่ามาว่าข้านะ! ไม่อย่างนั้นข้าจะเรียกแถว
ซูปข้าวโพด!”

“ไอ้ห่วยที่ม!”

“ไอ้ซูปข้าวโพด!”

“ไอ้ลาโง่!”

“ไอ้ซูปข้าวโพด!”

“ไอ้ลิงอัปลักษณ์!”

“ไอ้ซูปข้าวโพด!”

พอได้ยินว่าถูกเรียกชื่อไอ้ซูปข้าวโพดครั้งที่สาม เจปเตโต
ผู้โกรธจนหน้ามืดก็พุ่งเข้าไปใส่ข้างไม้ และการสู้กันครั้งที่สองก็หนักหนา
กว่าครั้งแรก

เมื่อแยกกันอีกที จมูกมิสเตอร์อันโตนี่โอก็มีรอยช่วนอีก

สองรอย ขณะที่กระดุมแจ็กเก็ตของเจปเปโตหลุดไปสองเม็ด เพราะฉะนั้นจึงถือว่าเสมอกัน ทั้งสองจับมือกันอีกครั้ง และสาบานว่าจะเป็นเพื่อนที่ดีต่อกันตลอดไป จากนั้นเจปเปโตก็หยิบไม้ท่อนนั้นมา ขอบอกขอบใจมิสเตอร์อันโตนีโอ แล้วเดินกะโผลกกะเผลกกลับบ้าน

บทที่สาม

เจปเปโตกลับบ้านไปทำหุ่น แล้วตั้งชื่อว่าป็น็อกกีโอ เจ้าหุ่นเกเรทันที

เจปเปโต อาศัยในห้องเล็กๆ ชั้นล่างสุด ที่มีแสงสว่างส่องเข้ามาทางหน้าต่างได้บันได เครื่องเรือนนั้นเรียบง่ายอย่างที่สุด ไม่ว่าจะเป็นเก้าอี้ตัวเก่าคร่ำคร่า เติ่งที่อ่อนแอแน่นเต็มที หรือโต๊ะโกโรโกโส ตรงหลังห้องมีเตาผิงที่จุดไฟไว้ แต่ไฟนั้นเป็นเพียงภาพระบายสี เหนือกองไฟคือภาพกาต้มน้ำที่เดือดพล่าน ส่งไอน้ำลอยโขมงเหมือนของจริงไม่มีผิดเพี้ยน

ทันทีที่กลับถึงบ้าน เจปเปโตก็หยิบเครื่องมือมา แล้วลงมือทำหุ่น

“ตั้งชื่อว่าอะไรดีนะ” เขากถามตัวเอง “เรียกว่าปีน็อกก็โอเค
แล้วกัน ชื่อนี้จะนำโชคมาให้ ข้าเคยรู้จักคนที่ใช้ชื่อนี้กันทั้งครอบครัว
นี่นา มีทั้งปีน็อกก็โอบุ่พ่อ ปีน็อกก็โอบุ่เป็นแม่ และปีน็อกก็โอบุ่ๆ
พวกเขาได้ดิบได้ดีกันทุกคนซะด้วย คนที่รวยที่สุดได้เป็นขอมาน
เชียวนะ”

หลังจากคิดหาชื่อหุ่นไม้อย่างถี่ถ้วนแล้ว เขาก็ลงมือทำงาน
อย่างขะมักเขม้น เขาแกะสลักเส้นผม หน้าผาก และดวงตาเสร็จ
ในเวลาอันรวดเร็ว

ทันทีที่แกะสลักดวงตาเสร็จ เด็กๆ ลองนึกภาพดูสิว่าเขา
จะรุนแรงแค่ไหนเมื่อเห็นตาคู่นั้นกลอกไปมาแล้วมองเขา!

พอเจปเปโตเห็นดวงตาไม้คู่นั้นจับจ้องมา เขาก็ไม่ชอบใจ
เอาเสียเลย เขาเอ่ยขึ้นอย่างขุ่นมัว “เจ้าตาไม้จอมเกร ทำไมจ้องพ่อ
อย่างนั้นล่ะ”

แต่ไม่มีใครตอบ

ต่อจากดวงตา เขาก็แกะสลักจมูก แต่ทันทีที่เสร็จ จมูกก็
เริ่มยาวขึ้น ยาวขึ้นเรื่อยๆ กระทั่งในเวลาไม่กี่นาทีก็กลายเป็นจมูก
ที่ยื่นยาวออกไปราวกับจะไร้ที่สิ้นสุด

เจปเปโตเฝ้าผู้นำสงสารรีบตัดให้สั้นลง แต่ยิ่งตัด จมูกจอม
ทะลึ่งกลับยิ่งงอกยาวขึ้นอีก!

ต่อจากจมูก เขาก็แกะสลักปาก แต่ยังไม่ทันเสร็จ หุ่นไม้
ก็เริ่มหัวเราะล้อเลียนเขาเสียแล้ว

“หยุดหัวเราะเดี๋ยวนี้ล่ะ!” เจปเปโตดุ แต่ก็เหมือนพูดเข้า

หุ้ยหะหลุหะ

“บอกให้หยุดหัวเราะล่ะ!” เขาเอ็ด

ปากนั้นหยุดหัวเราะ แต่กลับแลบลิ้นแทน

แม้จะเป็นเช่นนั้น แต่เจปเปโตไม่อยากให้หุ้ยหะไม่ได้ใจ จึง
ทำไม่รู้ไม่ชี้และก้มหน้าก้มตาทำงานต่อไป

เสร็จจากปาก เขาก็แกะสลักกาง ต่อด้วยลำคอ ไหล่ ท้อง
แขน และมือ

พอทำมือเสร็จปั๊บ วิกผมของเจปเปโตก็ถูกกระชากไปจาก
หัวปั๊บ เขาจึงเงยหน้าขึ้น แล้วจะเห็นอะไรได้ล่ะ นอกเสียจากวิกผม
สีเหลืองที่อยู่บนมือหุ้ยหะเสียแล้ว

“ปิ่นอกก็โอ! คินวิกผมพอมายืดหยุ่นนะ!”

แต่แทนที่ปิ่นอกก็โอจะคินให้ เขากลับครอบใส่หัวตัวเอง
แล้ววิกผมก็ปิดหน้าเกือบมิด

กิริยาหะสิ่งหะเล่นเช่นนี้ทำให้เจปเปโตเศร้าเสียใจยิ่งกว่า
ครั้งไหนๆ ในชีวิต เขาหันไปบอกปิ่นอกก็โอว่า “เจ้าลูกไม่รักดี!
ยังไม่ทันเสร็จเรียบร้อยก็ดื้อกับพ่อแล้วนะ! แย่มาก ลูกพ่อ---
แย่มาก!” ว่าแล้วก็เช็ดน้ำตาบ่อยๆ

ยังเหลือขากับเท้าที่ยังไม่ได้ทำ

เมื่อเจปเปโตแกะสลักเท้าเสร็จก็ถูกเตะจมูกเข้า

“สมน้ำหน้าตัวเองนัก” เขาพูดคนเดียว “น่าจะคิดให้ดีกว่า
ตอนนี้ก็สายไปซะแล้วล่ะ”

เขาประคองหุ้ยหะมาวางบนพื้นเพื่อดูว่าเดินได้หรือไม่ แต่

ขาของปีน็อกก็โอแข็งทื่อ และเขาก็ไม่รู้วิธีขยับมัน เจปเปโตจึง
จูงมือเขา แล้วก้าวเท้าข้างหนึ่งนำหน้าเท้าอีกข้างให้ดูเป็นตัวอย่าง

พอขยับขาได้คล่องขึ้น ปีน็อกก็โอก็เริ่มเดินเองและวิ่งไป
รอบๆ ห้อง ในที่สุดก็แอบออกนอกประตู ไปยังถนน แล้ววิ่งหนีไป

เจปเปโตผู้นำส่งสารไล่กวาดเขาไปเต็มฝีเท้า แต่ก็ตามไม่ทัน
เพราะหุ่นน้อยตัวแสนวิ่งพลางกระโดดพลางเหมือนกระต่าย เสี่ยง
เท้าไม้กระแทกผิวถนนดังก๊อกก๊ากๆ เหมือนรองเท้าไม้ย่ำลึบดูรวมกัน

“จับเขาไว้! จับเขาที!” เจปเปโตรร้องบอก

แต่พอผู้คนเห็นหุ่นไม้วิ่งเร็วจรวดกับม้าแข่ง กลับยืนมอง
อย่างตื่นตะลึง แล้วเอาแต่หัวเราะ หัวเราะ แล้วก็หัวเราะจนท้องคัด
ท้องแข็ง

ในที่สุดก็โชคดีที่ตำรวจนายหนึ่งผ่านมาพอดี เมื่อเขาได้ยิน
เสียงก๊อกก๊ากๆ จึงคิดว่าม้าของใครสักคนควบนินเ้าเจ้าของไป จึง
ยืนจังก้าอยู่กลางถนนเพื่อขวางไว้ และป้องกันไม่ให้ปัญหาบานปลาย
ไปมากกว่านี้

ปีน็อกก็โอเห็นตำรวจนายนั้นยืนขวางถนนมาแต่ไกล และ
ตัดสินใจวิ่งลอดหว่างขาเขาไป แต่กลับล้มเหลวไม่เป็นท่า

ตำรวจนายนั้นไม่ต้องขยับเขยื้อนไปไหนก็คว้าจุกของเขา
ไว้ได้ --- จมูกยาวน่าขันที่ดูเหมือนจะสร้างมาให้ตำรวจจับได้นั่นละ ---
และพาเขาไปคืนให้เจปเปโต ผู้นี้ก็อยากดิงหูลงโทษที่เขาซุกซน
เสียให้เซ็ด ลองนึกภาพดูสิว่าเขารู้สึกละอย่างไรเมื่อหาหุไม่เจอ! เด็กๆ
รู้ไหมว่าทำไม ก็เพราะเขารีบแกะสลักหุ่นเสียจนลืมหุให้หะสิ

เขาจึงจับท้ายทอยหุ่นไม้ไว้แทน และขณะที่ทั้งสองเดินออกไป เขาก็ดูพลางสายหัดดิก “กลับบ้านได้แล้ว พอถึงบ้าน พ่อจะคิด บัญชีลูก!

เมื่อถูกขู่แบบนี้ ปีน็อกก็โง่กึ่งตัวลงบนพื้นแล้วไม่ยอมเดินต่อ ผูงชนที่ไม่ทำงานทำการและสอดรู้สอดเห็นพากันมามุงดู แล้ว พูดกันไปต่างๆ นานา

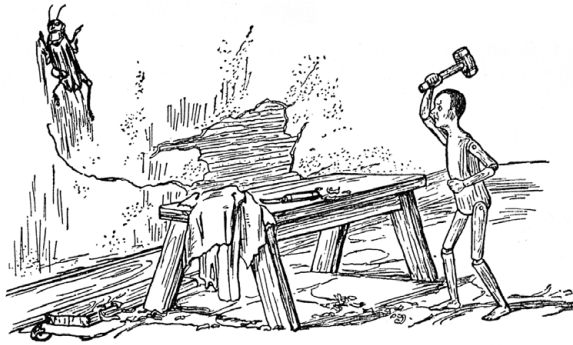
“น่าสงสารเจ้าหุ่นน้อย” บางคนเอ่ยแบบนี้ “คิดถูกแล้วละ ที่ไม่อยากกลับบ้าน! ใครจะไปรู้ล่ะว่าไอ้เจปเปโตตัวร้ายนั้นจะตีเขา หนักขนาดไหน”

และคนอื่นๆ ก็เสริมอย่างปากร้าย “เจปเปโตดูเหมือนพ่อพระ แต่สำหรับเด็ก เขาน่ะชอบกดขี่รังแก ถ้าปล่อยให้หุ่นน่าสงสารนี้ ตกอยู่ในกำมือเขาละก็ เขาอาจฉีกหุ่นออกเป็นชิ้นๆ เลยก็ได้”

พูดสั้นๆ ก็คือ หลังจากพิจารณาอย่างถี่ถ้วนแล้ว ตำรวจ นายนั้นปล่อยปีน็อกก็โอไป และตัดสินใจจับเจปเปโตผู้น่าสงสาร เข้าคุกแทน

ในเวลานั้น เจปเปโตแก้ตัวไม่ได้เลย ได้แต่ร้องเหมือนลูกวัว และขณะถูกนำตัวไปเข้าคุก เขาก็คร่ำครวญว่า “เจ้าลูกไม่รักดี! ดูเอาเถอะ ข้าอุตส่าห์ทำหุ่นสวยๆ ขึ้นมา! แต่ก็สมน้ำหน้าตัวเอง แล้วละ น่าจะรู้อยู่แล้วว่าเกิดอะไรขึ้น!”

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหลังจากนี้แทบไม่น่าเชื่อเลยทีเดียว แล้ว จะเล่าให้เด็กๆ ฟังในบทต่อไปนะ

~ บทที่สี่ ~

เรื่องราวของปิ่นอกก็โง่กับจิ้งหรีดพูดได้ ซึ่งเราจะได้เห็นว่าเด็กเกเรไม่ชอบให้ คนฉลาดกว่ามาสั่งสอน

ไอเอละ เด็ก ๆ รู้ไหมว่าขณะที่เจปเปโตผู้นำส่งสารถูกนำตัวไปขังคุกทั้งที่ไม่ได้ทำอะไรผิด หุ่นไม้ปิ่นอกก็โอจอมเกเรซึ่งถูกทิ้งไว้ตามลำพังก็รีบวิ่งข้ามท้องทุ่งกลับบ้านให้เร็วที่สุด อารามเร่งรีบ เขาจึงกระโดดข้ามตลิ่งสูง ๆ ข้ามพงไม้หนาม และข้ามคูน้ำเหมือนเด็กหรือกระต่ายป่าตัวน้อยที่วิ่งหนีนายพราน

พอถึงบ้าน เขาก็พบว่าประตูแง้มอยู่ จึงผลักให้เปิดออกแล้วเข้าไปข้างใน ก่อนจะลงกลอนอย่างแน่นหนาตามหลัง จากนั้นก็

ทั้งตัวลงนั่งบนพื้นพลาถอนใจอย่างโล่งอก

แต่ก็โล่งใจอยู่ได้ไม่นาน เพราะเขาได้ยินเสียงใครคนหนึ่ง
ในห้องเอ่ยขึ้น “คริ - คริ - คริ!”

“ใครเรียกฉันนะ” ปีนอกก็โอดามอย่างตื่นกลัว

“ข้าเอง”

ปีนอกก็โอหน่ไปดูก็เห็นจิ้งหรีดตัวใหญ่โตผนังอยู่ “บอกมาซิ
เจ้าจิ้งหรีด นายเป็นใครนะ”

“ข้าคือจิ้งหรีดพูดได้ และข้าก็อาศัยในห้องนี้มาไม่ต่ำกว่า
ร้อยปีแล้ว”

“แต่ตอนนี้มันเป็นห้องฉัน และฉันขอสั่งให้นายออกไป
ให้พ้นเดี๋ยวนี้ แล้วอย่าคิดจะหันกลับมาอีกนะ”

“ข้าจะไม่ไปไหนทั้งนั้น” จิ้งหรีดตอบ “จนกว่าจะได้บอก
ความจริงสำคัญกับเจ้าซะก่อน”

“นั่นก็บอกมาสิ เร็ว ๆ ด้วยล่ะ!”

“เด็กๆ ที่ติดกับพ่อแม่และหนีออกจากบ้านจะต้องเดือดร้อน
พวกเขาจะไม่มีวันได้ดีในโลกนี้ และไม่ช้าก็เร็วจะต้องเสียใจอย่าง
สุดซึ้ง”

“เพื่อเจ้าซะให้พอใจเลย เจ้าจิ้งหรีด! แต่สำหรับฉัน พรุ่งนี้
พอพระอาทิตย์ขึ้น ฉันจะไปจากที่นี่ เพราะฉันยังอยู่ต่อ ฉันต้อง
มีชะตากรรมไม่ต่างจากเด็กคนอื่นๆ แน่ ฉันจะถูกส่งไปโรงเรียน
ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง และไม่ว่าจะชอบหรือไม่ชอบก็จะโดนบังคับ
ให้เรียนหนังสือด้วย”

“เจ้าโง่เอ๊ย! ไม่รู้หรือไงว่าถ้าทำตัวเสเพลอย่างนั้น จะโตมาเป็นลาไ้ให้ใครต่อใครหัวเราะเยาะเอา”

“อยู่เงียบๆ เหวะ นายมันไม่ได้เรื่อง ไ้จิ้งหรีดขี้น!”
ปีน็อกก็โอดะคอก

แต่สำหรับจิ้งหรีดผู้อดกลั้นและเป็นนักปราชญ์ แทนที่จะโกรธเคืองที่ถูกก้าวร้าว มันกลับพูดตอด้วยน้ำเสียงราบเรียบดังเดิม “แต่ถ้าเจ้าไม่ยอมไปโรงเรียน ทำไมไม่ฝึกอาชีพอะไรสักอย่างล่ะ อย่างน้อยจะได้หาเงินซื้อขนมปังกินได้อย่างสุจริตไง”

“จะบอกอะไรให้อะมัย” ปีน็อกก็โอดตอบอย่างเริ่มหมดความอดทน “ในบรรดาอาชีพทั้งหลายแหล่ในโลกนี้ มีอยู่อย่างเดียวเท่านั้นที่ฉันสนใจจริงๆ”

“อะไรล่ะ”

“กิน ดื่ม นอน และเล่นสนุก ใช้ชีวิตร่อนเร่พเนจรตั้งแต่เช้ายันค่ำไงล่ะ”

“ฟังนะ” จิ้งหรีดพูดได้เอื่อยอย่างสุขุมเช่นเดิม “แทบทุกคนที่ทำอย่างนั้น มีแต่ลงเอยในโรงพยาบาล หรือคุกตะรางทั้งนั้นล่ะ”

“ระวังปากหน่อยนะ ไ้จิ้งหรีดปากเสีย! ถ้าฉันหัวเสียขึ้นมาละก็ นายเจอดีแน่!”

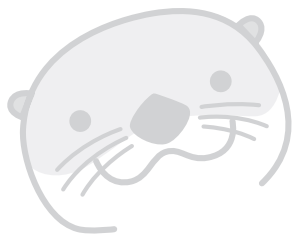
“โธ่เอ๊ย ปีน็อกก็โ! ข้าละสงสารเจ้าจริงๆ!”

“สงสารฉันเรื่องอะไร”

“ก็เพราะเจ้าเป็นหุ่นไม้โง่ๆ และที่แย่กว่านั้นก็คือ ในหัวนะ มีแต่ขี้เลื่อย”

พอขาดคำ ปีน็อกก็โอก็หมดความอดทน คิ้วตะลุมพุกจาก
ม่านงมาขวางใส่จิ้งหรีดทันที

บางที่เขาอาจไม่ได้ตั้งใจหุบมันหรรอก แต่โชคร้ายที่ตะลุมพุก
เจ้ากรรมกระแทกหัวมันอย่างจัง จิ้งหรีดผู้น่าสงสารแทบไม่ทันได้ร้อง
“ครี - ครี - ครี” ก็นอนแผ่လာตัวแข็งทื่อแบนเตี๊ดแต่ติดผนังอยู่
ตรงนั้น

ทดลองอ่าน